

séges kezeivel pedig úgy integetett András felé, hogy az köszöntést is, áldást is jelentett.

Öreg este lett, mire András az égből leérkezett a földre, az országutra, oda, ahol az ellenséges vitéz katona hátulról fejbévágta. Egy kis ideig ott hevert még az öreg az országuton, azután egyet-kettőt sóhajtott, fölnézett, megtapogatta a fejébúbját, lassan föltápáskodott és szép csendesen elindult hazafelé.

Odahaza a legkisebbik unoka a kiskapuban várt már az öregre.

— Gyűjjék már öregapám! El nem tudjuk gondolni, miért maradt ilyen későre!

— Titkos izenetért jártam...

— Titkos izenetért járt kend? Aztán: hol?

— Hol? Az égben?

A gyerek nagy álmázkodással meresztette szemét az öregapjára.

— No majd elmondom odabent!

Ezzel az öreg kézenfogta a gyereket s ment vele befelé. Mielőtt befördültak volna az udvarról a pitvarba, az öreg megállt s teljes tökéletes bizonyosság okáért még egyszer fölvetette szemeit az égre és végighordozta tekintetét a csillagos égboltozaton. Hát csakugyan, a titkos izenet dolgában szó se lehet se tévedésről, se kételkedésről, mert lám a sok tündöklő csillag most is mind úgy pillantgat, mind úgy hunyorgat, mint maga Szent Péter, és a sok millió csillag mind, de mind azt integeti folyton, hogy: „azt a dolgot aztán, Isten segítségével jól eligazítsátok, András fiam; azt a dolgot aztán, Isten segítségével jól eligazítsátok, András fiam“!...

Bartóky József.

Szeresd hazádat!

Szeretni ezt a szép hazát,
Korán kezdj se végezd.
Szeretni mint szülő anyád
Első rendeltetésed.

Sok százados küzdelmei
Érejéről beszélnek,
Munkára fel, hogy megérje
A többi ezredévet!

Ó, áldd meg minden porszemét
A drága honi földnek,
Melyen bölcsödöt rengeték
S amellyel befödnek.

S ha majd kelettől nyugatig
Kárpátoktól Tiszáig
Magyar nyelv zeng, magyar lakik
S e haza felvirágzik:

Karod, föld, tetterőd, szived
Honod szolgálja váltig,
Büszkén hirdesd mindenkinek
Magyar voltod' halálig.

E boldogabb, dicsőbb korért
Megáldja majd a multat,
S mindazokat, kik honukért
Hevülni, tenni tudtak.

E hon, mely annyit szenvedett,
És mégis áll erősen:
Nagy s virágzó lehet
Egy boldogabb jövőben.

Szeresd hazádat, ó, szeresd
Ne csak szóval, de tettel,
Büszkén és bátran emlegesd
Hogy épül, s nem veszett el!

Egy szív, egy lélek hassa át,
Aki e föld szülötte,
Hogy nagynek lássák e hazát
A népek mindörökre!

Reviczky Gyula.

A hős diák.

Kemény Sándor tizennyolc éves tanuló a világháború kezdetén önként jelentkezett katonának. A magyar diákok közül sokan küzdöttek a harcerekben, akárcsak a szabadságharc idején. Könyvek helyett puskát ragadtak kezükbe, sokan azért, hogy soha többé ne lássák szüleiket, szülőföldjüket... Sokan csonkán-bénán, mások sebesülten... és mégis mentek! Miért? Vitte őket a hazaszeretet, az a tudat, hogy ők sem akartak itthon maradni, amikor szüleik, rokonaik a harctérre mentek.

Ilyen diák volt Kemény Sándor is. Mikor az ellenség elé került, elől járt mindenütt, a legnagyobb golyózápokban, a legvéresebb szuronyrohamban is ott volt csapata élén. Nem ismert fáradtságot, pihenés nélkül, semmire nem gondolva rohant a legveszedelmesebb pontokra. Minden alkalmat felhasználta arra, hogy szolgálatára lehessen hazájának. Nehéz sebesülése után másodszer is kiment nagy örömmel a harctérre.

Most már egyre-másra követte el hőstetteit Kemény Sanyi. Egyszer az ellenséges tüzérség négy ágyúból lőtte katonáinkat. Bármennyire viszonozták is a „csomag-küldést“ tüzéreink, nem tudták elhallgattatni őket. Katonáink egyre sebesültek vagy haltak meg a heves ágyúzástól. Nem nézhette tovább ezt a diákkáplár, mert már azzá nevezték ki Kemény Sándort:

— Százados úr alázatosan kérek harminc embert!
— Minek kell neked az én harminc emberem?
— El akarom venni az ellenség kedvét a folytonos ágyúzástól. Hiszen így csakhamar egy embere sem marad százados úrnak...

A százados furesán nézett a fiúra:

— Aztán hogy akarod ezt csinálni, Sándor?
— Bocsásson meg százados úr, de ezt szeretném csak azután elmondani, ha már megcsináltam.
— De hiszen a biztos halálba mégy!
— Kemény tizedes erre keményen kihúzta magát: